

VALOAREA CUVÂNTULUI SIGUR AL PROFETIEI

„Și avem mai temeinic cuvântul profetic, la care bine faceți luând aminte ca la o lumină luminoasă într-un loc păcios, până să lumineze ziua și luceafărul dimineții să răsară în inimile voastre”. - Petru 1:19.

Aceia care recunosc Biblia ca descoperirea dată de Dumnezeu cu privire la intențiile Sale față de neamul omenesc, prin aceea că ea arată originea și scopul omului, nu sunt surprinși când află, că cuvântul de încredere al profetiei cuprinde un spațiu foarte mare în Sfânta Scriptură. Aceasta este adevărat din cauză că scrierile profetice schițează diferiții pași, multele dezvoltări și diferitele trăsături ale planului divin în decursul multor secole înainte de executarea și îndeplinirea sa. Profetia dumnezeiască este numai istoria scrisă înainte, anunțarea și prezicerea evenimentelor, înainte de sosirea și împlinirea lor.

O cercetare și privire îngrijită asupra scripturilor nu poate da greș în a ne convinge, că scrierile profetice formează o parte cu mult mai mare a Bibliei decât oricare alta. Cărțile care posedă un caracter hotărât profetic, formează mai mult decât a 4-a parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă la aceasta mai adăugăm multele texte care prezic și conțin explicările despre lucrurile viitoare, în special în Psalmi; mai departe dacă ne amintim de tipurile și umbrele lucrurilor care au să vie, lucrurile care se cuprind în istoria națiunii lui Israel, cuprinzând Tabernacolul cu serviciul și jertfele sale, însemnătatea simbolică a paștilor, sărbătoarea cuștilor, sărbătoarea primului seceriș, anul iubileu etc., atunci suntem siliți a conchide, că profetia formează partea cu mult mai mare din „toată Scriptura dată de Dumnezeu” și este de folos pentru învățatură, muștrare, îndreptare, înțelepciune, care este în dreptate, „ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, gătit deplin spre orice lucru bun”.

PENTRU CE SE FERESC UNII DE STUDIUL PROFETIEI

Nesocotind faptele constatate mai sus, la unii, dintre cei ce-și mărturisesc credința în Biblie, există o aplecare de a nesocoti și a micșora importanța profetiei dumnezeiești, ba încă merg atât de departe încât împiedică studiul ei și totodată se feresc de ea. Nici chiar timpul nostru nu face excepție în privința aceasta. Fără îndoială sunt diferite puncte, care formează cauza acestei triste neglijențe și indiferență față de studiul profetiei. Una din cauzele principale este aceea, că sunt o mulțime de explicații sălbatice, nebune și nesigure ale profetiei, publicate de talmăcitorii superficiali. Multe preziceri, întrebuintări și talmăcirii nebune ale profetiei au dat greș în repetate rânduri. Dar acest fapt să nu fie îngăduit a împiedeca studiul treaz, umilit și respectuos al profetiei. Să ne amintim că greșeala oamenilor nebuni și fantastici în studiul profetiei, a însemnat-o fiecare generație din istoria Bisericii. Întocmai după cum mulți se abat de la învățăturile temeinice ale Sfintei Scripturi, tot astfel au făcut unii în ce privește profetia divină și n-au înțeles cum să primească adevărata binecuvântare a profetiei, fiindcă ei au neglijat a urma îndrumările speciale date de Dumnezeu în ce privește explicarea ei.

LUCRURI LA CARE ÎNGERII DORESC SĂ SE UITE

Noi cităm în această legătură o lămurire potrivită din opera lui H. G. Guinness „Sfârșitul apropiat al vârstei noastre”, care tratează acest punct cât și însemnătatea studiului cuvântului profetic într-un mod foarte iscusit:

„Este o foarte mare deosebire între talmăcitorii cuvântului și operele lui Dumnezeu, care privesc în mod umilit, treaz și plin de respect faptele în Natură și Scriptură, în prevedere și prorocire și trag din acestea concluzii pe care mintea omului consacrat le poate aproba, și între visătorii care aleg expresii singuratic și pline de taine și merg după propria lor fantezie și nu voesc a fi ucenici ai cuvântului profetic, ci profeti. Nici o întrebuintare a priceperii omenești nu este mai nobilă decât o cercetare plină de rugăciune a intențiilor descoperite ale lui Dumnezeu, „la care lucruri îngerii doresc să se uite”, în timp ce unii sunt atât de copilăroși, șncât ei susțin că pot prezice viitorul, deși stau cu totul departe de un studiu serios și temeinic al descoperirii dumnezeiești.

„În cele din urmă autorul dorește încă a combate cu toată seriozitatea părerile false și nebune, dar foarte generale, că orice studiu al profetiei nu ar avea o valoare practică. Aceasta este o părere care prin observațiile întâmplătoare dar pline de influențe, exprimate de la catedră sau de pe tribună, sau prin presă, sau de către cei ce înțeleg puțin acest lucru sau înruirea sa, s-a răspândit foarte tare. Ușurința care îngăduie o astfel de cugetare sau exprimă o astfel de susținere, trebuie să ne amintească faptul că o treime a Bibliei constă în profetie, și că Domnul și învățătorul nostru a zis : „Cercetați scripturile”, și anume, nu numai o parte plăcută a acestora. Apostolul Petru spune lămurit că noi facem bine, dacă luăm aminte la „cuvântul profetic”, ca la o „lumină

luminătoare într-un loc pâcios (într-un timp întunecat), până să lumineze ziua și luceafărul dimineții să răsară în inimile voastre”. Nu e la loc să ne folosim de o lanternă bună (felinar) când avem de a trece noaptea peste un loc periculos? Sau nu ar fi neînțelept și irațional a te lipsi de aceasta? În cartea din urmă a Bibliei se vestește o binecuvântare deosebită pentru aceia care se folosesc de acest studiu: „Fericit cine citește și cei care ascultă cuvântul profeției și păstrează cele scrise într-însa”.

PILDE ARĂTATE DE DUMNEZEU SFINȚILOR PROFETI

„Ar fi o mare nesocotire a înțelepciunii dumnezeiești când s-ar crede, că cercetarea unei părți a adevărului, căreia El i-a dat o însemnătate deosebită în cuvântul Său, ar putea avea o înrâuire păgubitoare, sau că ar fi fără o directă înrâuire sfințitoare. Aceasta este o concluzie care stă în contradicție cu toate faptele din istorie și experiență. Enoch a fost un cercetător al profeției, și anume a unei profeții care încă nici astăzi nu este îndeplinită; totuși Enoch a fost un om practic și în mod deosebit un predicator sfânt, care „a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani” și el nu s-a mai văzut deoarece l-a luat Dumnezeu; și înainte de luarea sa și-a câștigat mărturia că a fost plăcut lui Dumnezeu. Noe a fost un cercetător al profeției încă neîndeplinite, și totuși Scriptura nu ne arată un predicator al dreptății mai practic decât el. Toți sfinții Profeti au fost cercetători și anume cercetători zeloși, atât a profețiilor lor cât și a altora și îndeosebi a prezicerilor lor cronologice. Profetii au cercetat amănunțit ... „la ce sau la ce fel de timp învedera spiritul lui Christos, care spirit era într-însii, dovedind mai dinainte patimile rânduite pentru Christos și măririle după acestea”. (1 Petru 1 :10 - 11) Daniel a fost un cercetător al profeției neîndeplinite; dar cu toate acestea el nu a fost numai un om politic practic, ci și un om sfânt, care tocmai ca și Noe și Iov este numărat între cei mai drepti oameni.

„Este ceva în natura acestui studiu al profeției, că aceia, care se ocupă cu studiul acesteia, devin mai practici și mai sfinți. Aceasta arată spiritului omenesc hotărârile și judecățile lui Dumnezeu în afacerile și evenimentele lumii; aceasta descoperă ceea ce are să se întâmple, și prin aceasta face mai mică puterea extraordinară a lucrurilor ce se întâmplă în prezent; ea aduce spiritul omenesc sub influența lucrurilor nevăzute și eterne și prin aceasta îl retrage de la lucrurile văzute și trecătoare. Aceasta nutrește speranța atât de trebuincioasă, fără de care noi trebuie să devenim slabi, și este un îndemn și o putere pentru credință și iubire. Fără o clară cunoștință despre cuvântul profetic, omul lui Dumnezeu nu poate fi pregătit spre tot lucrul bun, deoarece este o parte a scripturilor insuflate de Dumnezeu.

„Poate că la unele reflecțiuni se va descoperi, că neglijența ce a domnit până acuma asupra tălmăcirilor profetice, nu vine de acolo că acestea ar fi nepractice, ci că ele sunt atât de practice, încât foarte puțini au curajul și îndrăzneala de a suporta disprețul și de a păși contra împotrivirilor și disprețului, de care totdeauna vor avea parte în această lume”. Ieremia a trăit în ajunul și criza unei judecăți asupra unui popor nominal și apostat chemat de Dumnezeu. Prin aceasta el a fost însărcinat să țină vorbiri profetice prin care să vestească apropiata judecată și lămuririle cronologice despre apropierea și durata ei. Noi cunoaștem soarta lui Ieremia, și foarte puțini sunt cei care și-ar lua rostul său nemulțumitor și trist în societatea omenească.

„Departa ca studiul și explicarea cuvântului profetic să fie neroditoare și zadarnice, noi credem contrarul, că este cu neputință a socoti marea pierdere care a rezultat din neglijența neiertătoare a Bisericii, și a dezavantajului ce l-a suferit omenirea prin aceasta. Nu este adevărat, că printr-un discurs asupra unui text profetic, au fost împiedicate zece mii de predici care tratează învățătura și purtarea? Ce drept avem noi să înlăturăm o parte a adevărului căruia Dumnezeu i-a dat o precădere atât de însemnată și hotărâtoare în Sfânta Scriptură? Nu e de datoria noastră să vestim „toată hotărârea lui Dumnezeu”?”

LUAȚI AMINTE PÂNĂ SĂ LUMINEZE ZIUA

Trebuie să se spună puțin despre faptul că sunt spuse atâtea profeții prin providența lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat pentru ca urmașii umiliți ai Domnului să aibă tocmai ceea ce le trebuie în timpurile de mai târziu, ceea ce le-ar întări credința și i-ar face capabili să-și păstreze încrederea în Domnul în mijlocul încercărilor și probelor de foc, prin care trebuie să treacă drumul lor. Astfel Petru ne spune, că profeții din toate timpurile, care au fost întrebuințați de Dumnezeu pentru a ne pregăti profețiile, nu au vorbit și scris atât de mult pentru oamenii din timpul lor, și nici chiar pentru ei înșiși, ci pentru servii lui Dumnezeu din viitorul îndepărtat, care vor trăi în timpurile când multe din profețiile prezise se vor îndeplini. Același Apostol asigură pe sfinți, că ceea ce le este vestit din partea lui Cristos în istoria evangheliei, nu sunt povestiri înșelătoare și închipuite, deoarece el și alți

ucenici au fost martori oculari, fiindcă ei au văzut pe muntele schimbării la față mărirea împărăției lui Cristos care are să vie, vedenia glorioasă a lui Moise, a lui Ilie și a lui Isus, în haine strălucitoare. În timp ce apostolul ne povestește despre această viziune, el ne arată o însemnătate mai mare a mărturiei profetice, zicând: „Voi aveți cuvântul temeinic al profetei, la care bine faceți să luați aminte ca la o lumină ce strălucește într-un loc întunecos, până să lumineze ziua și luceafărul dimineții să răsară în inimile voastre”. El a fost conștient de faptul, că scrierile profetice în timpul acela nu puteau fi înțelese de oricine. Tocmai de aceea a îndemnat el pe credincioși la o ținută trează, să privegheze și să aștepte îndeplinirea lucrurilor, care au fost scrise de toți sfinții profeti cu privire la restatornicirea tuturor lucrurilor, care au format o parte atât de însemnată în mărturiile lor. Și cuvântul său spune că sfințele profeții vor avea o însemnătate proaspătă și un adevăr important de a aduna pe cuvioșii lui Dumnezeu care vor trăi până la revărsatul zorilor.

COPIII CREDINCIOȘI DORESC A ÎNȚELEGE

Mai departe fratele Russell a exprimat în cuvinte potrivite sentimentul conștienței și credincioșiei poporului lui Dumnezeu: „Copii credincioși ai lui Dumnezeu doresc a ști când vine Domnul mării și prințul întunericului va fi legat; când vor străluci copiii luminii ca soarele și întunericul va fi risipit; când vor ajunge sfinții deplina înfiere și creatura gemândă va fi eliberată din robia stricăciunii; și când va fi descoperit caracterul Tatălui nostru ceresc unei lumi surprinse atât de mult, încât aceasta să provoace pe toți care iubesc dreptatea să-și plece inima în adorare și iubire și supunere față de Dumnezeu.

„Cine nu are o astfel de dorință arată o lipsă de interes și apreciere pentru planul lui Dumnezeu. Apostolii, Profeții și toți îngerii au dorit și au căutat în mod serios să cunoască ce timpuri arată spiritul lui Dumnezeu prin profeți. Și acest interes din partea copiilor Săi a fost totdeauna plăcut lui Dumnezeu; fiindcă deși mai înainte o astfel de dorință niciodată n-a fost mulțumită până la o măsură considerabilă, deoarece timpul cuvenit încă n-a fost sosit, totuși el niciodată nu a muștrat astfel de dorințe sau un astfel de interes. Din contră, El a numit pe Daniel, care căuta în profeții, foarte iubit, și a răspuns cererii sale atâta cât a fost în armonie cu planul Său”.

ISUS, CEL MAI MARE DINTRE TOȚI PROFETII

Unii din poporul Domnului au făcut mari greșeli, presupunând că profețiile vechiului Testament s-au terminat în raportul întâmplărilor care au fost legate de prima venire a Domnului. Dar faptele atent examinate, arată că multe din acele vechi profeții, doar atunci au început să se îndeplinească. Răscumpărătorul nostru a fost însuși un cercetător zelos al profetei, și adesea s-a referit la ceea ce a fost spus de un profet sau altul. Nu numai aceasta, dar El a fost cel mai mare dintre toți profetii, deși, după cum a spus, El a fost obiectul direct sau indirect al tuturor profețiilor. Tocmai cuvintele Sale adresate ucenicilor Săi aleși au fost toateesute cu preziceri despre viitor. Aproape toate parabolele Sale au fost preziceri și descrieri despre lucruri viitoare. Atât de importante au fost au fost cuvintele profeților în ochii Săi, încât El totdeauna a amintit ucenicilor Săi importanța acestora, și i-a făcut atenți la amnifestările Sale profetice. Aceeași faptă o aflăm și la apostoli, care au fost aleși în mod deosebit, pentru a îndeplini sfințele Scripturi date de Dumnezeu. Ar trebui să nu greșim în a observa ce părți mari conțin expresiile profetice în scrierile apostolului Pavel, Petru, Iacob Ioan și Iuda, care se referă la viitor și la îndemnurile credincioșilor de a fi treji și a priveghea și a fi atenți la aceste scrieri.

Demnitatea și măreția înaltei chemări a Bisericii cuprinde în sine studiul acelor adevăruri, care se referă la evenimentele interesante și admirabile, care sunt în legătură cu sfârșitul cursului lor pământesc și glorificarea lor cu Cristos. Cine ar putea crede, că Dumnezeu ar întinde înaintea noastră cartea admirabilă a profetei, dacă El nu ar fi dorit ca poporul Său s-o cerceteze și să cugete asupra acestor comunicări admirabile? Și pentru ce s-a îngrijit Dumnezeu ca prin uneltele profeților să arate înaintea drumul specific și deosebit al vieții Fiului Său scump, începând cu experiențele Sale pe pământ și până la timpul împărăției Sale în vârsta viitoare, dacă El nu ar fi știut că poporul Său ar fi ajutat prin astfel de scrieri și s-ar dovedi ca o binefacere pentru el! Dacă El nu ar fi considerat util acest lucru, pentru a-i întări și edifica, atunci desigur că El n-ar fi făcut aceasta. Invitarea măritului nostru Răscumpărător de a-I urma are ca scop nu doar ca noi să-L imităm pe Dânsul în virtuțile și Înșușirile Sale, în exercitarea activității spirituale, în îndeplinirea votului de consacrare ș.a.m.d., ci și a urma Lui ca și cercetători zeloși ai profetei dumnezeiești. Și îndeosebi este important a fi atent la îndrumarea Sa și la îndemnurile Sale personale cu privire la ascultarea importanței profetei și cu privire la acelea ale apostolilor Săi aleși, care au fost instruiți de Dumnezeu pentru a arăta poziția și faptele viitoare ale Regelui nostru măreț.

CEL MAI ÎNALT ÎNDEMN PENTRU O VIAȚĂ SFÂNTĂ

Dacă cercetăm acest câmp admirabil al făgăduințelor și descoperirilor profetice, nu aflăm numai prezicerile date de Dumnezeu, ci mai aflăm și învățăturile admirabile și mărețe, făgăduințe scumpe, ilustrațiuni practice și regulamente, care toate laolaltă formează cel mai înalt îndemn pentru o viață sfântă. Coardele harfei profetice sunt atinse de oameni sfinți din aproape toate păturile societății omenesci: de regi puternici și oameni politici, cât și de oameni de jos, a căror ocupație a fost de a lucra pământul și alte lucruri modeste din această lume. Însă dintre toți, acela care ocupă cea mai înaltă poziție în Univers, a atins coardele harfei profetice și a scos din ele cele mai dulci și mai fermecătoare melodii. „Să pierdem noi, a zis un tălmăcitor, astfel de comunități sublime și să ne răpim de la o astfel de ocupație spirituală, simplu din cauza unei prejudecăți neîntemeiate față de studiul adevărului profetic”.

Din profeție aflăm destinul (soarta) acestei lumi prezente, în care trăim. Dezvoltarea și răsturnarea marilor împărății îngrozitoare au fost prevăzute și prezise cu sute de ani înainte de îndeplinirea lor, prin care suntem în stare a recunoaște locul unde trăim pe fluviul timpului. Cel ce cunoaște profeția divină poate privi înapoi și poate recunoaște pe deplin, că Dumnezeu este acela care „hotărăște timpurile și anotimpurile”, care „ridică și dă jos pe regi”, care știe ce este în întuneric, și „descopere cele adânci și ascunse”. Unii ca aceștia pot observa cu adâncă seriozitate drumul evenimentelor, cunoscând din profeția divină cum aceste evenimente merg spre o criză inevitabilă, o criză care va conduce lumea la împărăția lui Dumnezeu după care omenirea s-a rugat atât de mult. Evenimentele succesive (ce urmează unele după altele) din istoria multor secole sunt tema sau obiectul neîntrerupt al acestei herfe profetice, și aceste profeții ne arată, că noi ne apropiem încet dar sigur de o criză deosebită, care a fost hotărâtă mai dinainte de Atotputernicul, și care va culmina într-o descoperire a sorții și speranței omenesci. Astfel noi suntem în stare a recunoaște, că toate revoluțiunile omenirii servesc la aducerea lumii mai aproape de hotărârea profetică, și că „toate lucrurile țin pas cu hotărârea intențiilor eterne ale lui Dumnezeu; iar creștinul care neglijează a citi istoria în lumina profeției dumnezeiești, nu va afla o altă lumină care să-i lumineze tainele adânci, care înconjură această planetă pământească”.

MULTE MĂRTURII PROFETICE ASTĂZI SUNT ISTORIE

Cât de puțini știu, chiar și dintre aceia care se țin urmașii Domnului, că foarte multe din prezicerile oamenilor sfinți, care au vorbit în vechime, s-au schimbat în istorie, și acestea au devenit tot atâtea dovezi că Biblia este de origine dumnezeiască. Niciodată n-a existat un timp asemenea cu timpul nostru, în care Biblia, ca o descoperire dumnezeiască, să fie atacată și dejosită atât de mult, și în care atât de mulți să fie zguduți și mișcați în credința lor. Profeția dumnezeiască este o armă, care poate fi folosită la întâmpinarea acestui atac și la întărirea credinței celor slabi. Biblia pretinde ca cel îndoielnic să arate vreo pată în asigurările și expresiile ei admirabile cu privire la viitor. Istoria de astăzi adevărește, atât cât profeția a devenit istorie, că Biblia este cuvântul negreșit al viului Dumnezeu. De fapt douăzeci și cinci de secole din istoria evreilor și a națiunilor au dovedit inspirația dumnezeiască și autenticitatea inspiratului Daniel, care a fost unul dintre „oamenii sfinți ai lui Dumnezeu” și ales în mod deosebit pentru a prezice istoria acestor două clase, care au fost marii actori pe scena dramatică a omenirii.

APOCALIPSUL O PROFETIE

Trecând peste multele profeții admirabile, pe care Domnul le-a exprimat în decursul vieții Sale pământești, cât și peste acelea care se află în epistolele apostolilor inspirați și care în parte s-au îndeplinit, care, dacă nu ar fi altele la dispoziție în noul Testament, sunt atât de multe, încât au pretins munca multor istorici și multor volume, care dovedesc aceste profeții - ce să spunem noi despre profeția care e cea mai excelentă dintre toate, despre Apocalips, pe care atotștiutorul Dumnezeu l-a dat lui Isus Cristos, pentru a arăta servilor săi lucruri care atunci au început să se îndeplinească? Nici o altă carte nu este tratată atât de rău, nici o carte nu este atât de calomniată, disprețuită și neglijată ca aceasta, care conține cele mai admirabile profeții dumnezeiești despre viitor. Nici o carte nu este atât de urâtă și rău tratată de Satan sau de aceia care se mărturisesc a fi urmași ai lui Cristos, ba chiar și de adevărații urmași ai Editorului dumnezeesc. Orice cale ce se poate închipui este

întrebuintată, chiar și de prietenii descoperirii dumnezeiești, pentru a descuraja pe cei ce vreau s-o cerceteze, pentru a-i degrada și micșora și a-i nimici influența care însoțește cuvintele de invitare la supunere față de Cristos: „Fericit cine citește și cei care ascultă cuvântul profeției și păstrează cele scrise într-însa”. Mulțumită lui Dumnezeu, totdeauna au existat câțiva oameni, și încă și astăzi mai sunt în lume câțiva, care au respectat această invitație plină de iubire și au primit binecuvântarea făgăduită. Mulți spun că ea este prea adâncă pentru a fi înțeleasă. Se înțelege, Biblia nu promite nici un premiu neștiinței spirituale, când aceasta trece cu vederea și neglijează studiul acestei cărți binecuvântate. Pretextul că ea cere un studiu prea îngrijit și prea zelos, pentru a cerceta coridoarele adânci ale acestei descoperiri admirabile și pentru a strânge giuvaerele ascunse, pe care le conține, nu este de loc în armonie cu rudenia plină de demnitate a fiilor, care există în comunicările minunate dintre fiii lui Dumnezeu și Editorul divin în această carte, comunicări care sunt date în mod deosebit pentru binele lor.

CUM ESTE EA VĂZUTĂ DE UNII

Ar fi drept a da ascultare scuzelor, manifestărilor critice și pretextelor nebune, care micșorează această descoperire minunată pe care Dumnezeu a dat-o servilor Săi, ba încă încearcă a împiedica orice străduințe de a o înțelege, dacă aceasta nu ar fi un lucru atât de serios. Unii zic că niciodată n-a fost intenționat ca Apocalipsul să fie înțeles; alții spun că dacă acesta trebuie să fie înțeles, Dumnezeu va alege atunci pe cineva în mod deosebit pentru a deschide tainele acestuia, și că ei trebuie să aștepte pe acesta până când va veni. Există însă și alții care spun, că viziunile acestei cărți se vor îndeplini în viitor și că acestea nu se pot înțelege până atunci. Alții însă, din contră, spun că îndeplinirea celor mai multe din aceste viziuni s-a întâmplat în trecut în istoria poporului sfânt al lui Dumnezeu (cu evreii); și ce interes mai avem noi astăzi, spun ei, în istoria acelora din poporul lui Dumnezeu, care au trăit în secolele trecute? Acesta din urmă este însă un pretext egoist. Însă cât de bucuroase sunt inimile acelora care în loc să fie atenți și să asculte aceste voci străine, au ascultat vocea sublimă a Domnului Isus (Fericit cine citește etc.) și și-au umplut viața cu o putere crescândă și cu binecuvântarea făgăduită!

Studiind Apocalipsul, unii nu ajung rezultatele dorite sau mulțumitoare, pentru că ei neglijează primul principiu așezat în cuvântul lui Dumnezeu și care este absolut necesar a fi observat și folosit la studiul și explicarea acestei părți a adevărului divin (a descoperirii lui Isus Cristos). Acest principiu este așezat de apostolul Petru în cuvintele: „Cunoscând întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se face din tâlcuirea ei”.

Să nu uităm că aceasta este profeția la care se referă Apostolul, și nu Scriptura în general, cum ar dori talmăcitorii catolici să ne facă să credem. Apostolul zice: „Cunoscând întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se face din tâlcuirea ei”. Aceasta înseamnă în mod deschis că profeția este talmăcitorul său propriu, adică: Nici o singură profeție să nu fie citită sau talmăcită numai pentru ea, ca și cum nu ar avea nici o legătură cu planul lui Dumnezeu sau cu celelalte relevări ale profeției. Cuvintele: „Pentru că niciodată prin voință de om nu fu adusă profeția”, înseamnă că ea nu este expresia părerilor omenești „ci oamenii sfinși ai lui Dumnezeu” au vorbit ca unii care au fost mânați de „spiritul sfânt”. Aceasta arată că este o minte desăvârșită a originii și Editorului tuturor profețiilor. În toate aceste proorocii trebuie să fie o unire lăuntrică; ele trebuie să formeze un mers armonios. Este relativ ușor a afla o oarecare talmăcire și întrebuintare aparentă a unei singure profeții, dar este cu totul un lucru diferit a potrivi această întrebuintare în planul general, divin și profetic, sau în orânduirea întregă a profeției. Cugetul este acela, că există o legătură admirabilă, o orânduire măreață, care trebuie să fie înțeleasă înainte de a putea potrivi o talmăcire în această orânduire dumnezească.

DANIEL ȘI APOCALIPSUL

Legătura divină a profeției o avem în chipul despre împărățiile universale, în visul lui Nabucodonosor, și conturul sau schițarea ei exactă o avem în viziunea despre patru fiare - împărății universale din Daniel cap. 7. Aceste două mari schițe sunt talmăcite de Dumnezeu, și această talmăcire arată, că ele acoperă o perioadă a istoriei în decurs de 25 d e secole, care ajunge până la stabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Fiecare profeție mai mică stă în legătură cu această minunată profeție divină și se potrivește într-însa. Viziunile Apocalipsului, care sunt în legătură cu această schelă a profeției s-au alăturat cronologiei creștine în primul secol al creștinismului. Aceasta s-a întâmplat în decursul violenței împărăției Romane. Acestea nu s-au alăturat numai acestui schelet divin al profeției, ci fiecare viziune a Apocalipsului, dacă ea este înțeleasă în mod drept,

se potrivește în locul lui adevărat, conform unei drepte orânduiri a inteligenței dumnezeiești; și diferitele viziuni își află una după alta îndeplinirea lor într-o orânduire succesivă, prin aceea, că această orânduire privește fiecare amănunt în acest schelet dumnezeesc, până când acesta, vorbind în mod figurativ, va sta picioarele sale, întocmai ca acel chip profetic din viziune lui Ezechiel, îmbrăcat pe deplin în carne. Toate proorocirile care au de-a face cu domnia omului muritor asupra pământului își vor ajunge aici îndeplinirea lor, și apoi urmează o nouă domnie, și anume dumnezească. Viziunile arată apoi domnia neîntreruptă a împărăției lui Dumnezeu, după ce autoritatea omenească a încetat. Un tâlmăcitor al profeției scrie asupra acestui punct, asupra metodei de explicare de la sine al profeției: „Apocalipsul nu este despărțit de celelalte scrieri profetice. El este strâns legat de cartea lui Daniel din vechiul Testament și corespunde pe deplin cu alte învățături profetice ale Domnului nostru și ale apostolilor Săi din Noul Testament. În ce privește legătura sau cu cartea lui Daniel, noi aflăm că obiectul și simbolurile sale sunt aceleași ca și la Daniel. La timpul când trăia Ioan, trei din împărățiile universale, amintite întâi de Daniel, au fost trecute, dar a patra, sau împărăția Romană, sta pe culmea puterii sale, și era hotărât ca aceasta să mai dureze încă 2 mii de ani. Daniel dă o schiță scurtă despre caracterul ei și despre procesul ei de dezvoltare într-un simbol foarte potrivit al unei fiare cu zece coarne. Ioan descrie mai pe larg profeția lui Daniel, întrebându-se aceleași simboluri. Mai mult de trei ori se descrie această fiară înspăimântătoare cu zece coarne în paginile Apocalipsului (Cap. 12, 13 și 17). Trăsătura principală a acestei fiare, care ne este arătată de Daniel, „cornul său cel mic”, care defaimă pe Dumnezeu și persecută pe sfinți, și a cărei activitate se întinde până la sosirea celui „vechi de zile”, se arată iară în Apocalips în mod amănunțit și într-o înfățișare mai vie. Nașterea, sfera de activitate, puterea, mândria, tirania și blasfemia sa sunt aceleași; durata vieții sale, este arătată de Daniel la fel ca în Apocalips, iar timpul și felul nimicirii sale sunt identice în ambele cărți. Această descoperire conglăsuitoare este de fapt „cheia principală a Apocalipsului”.

Apocalipsul „ne dă o schiță despre evenimentele succesive și continuative, care trebuie să aibă loc în istoria exterioară a Bisericii lui Christos, din zilele lui Ioan până la a doua venire și de acolo mai departe. Dar această prezentare se face într-o limbă simbolică, într-o formă în care însemnătatea sa adevărată în decursul unui anumit timp este ascunsă, dar care are posibilitatea ca în treptele de dezvoltare de mai târziu ale vârstei să poată fi înțeleasă în mod clar”.

CONGLĂSUIREA DINTRE PARABOLE ȘI APOCALIPS

Toate parabolele profetice ale Domnului nostru sunt în conglăsuire cu marea orânduire dumnezească sau cu planul profeției. „În parabole se vede regele mergând într-o țară îndepărtată, pentru a primi investirea împărăției sale, și întorcându-se pentru a stabili domnia sa; în Apocalips regele se vede în cer, și a doua sa venire în mărirea descoperită este precisă și înfățișată în mod simbolic. În parabole avem nunta fiului de rege, iar în Apocalips nunta „mielului”. În parabole fecioarele sunt trezite prin strigătul de la miezul nopții: „Iată Mirele; ieșiți spre întâmpinarea lui!”; în Apocalips sosirea Sa este înfățișată prin evenimentele care o însoțesc. În parabole se descrie purtarea servilor credincioși și necredincioși și răsplata conform faptelor lor; în Apocalips vedem două clase și urmările activității lor. Domnul vine, și răsplata Sa este cu Sine; și El răsplătește pe fiecare după faptele Sale. Învățătura parabolei despre împărăție, cu privire la răsplata veșnică pentru serviciul credincios, se repetă în Apocalips, și anume cu toate amănunțele și cu o frumusețe a chipului care-i este potrivit în mod deosebit.

Aceiași armonie se poate vedea între învățăturile profetice ale Apostolilor și între cele ale Domnului din cartea profetică a Apocalipsului. Prevenirile și prezicerile des repetate în epistolele lui Pavel cu privire la marea decădere, care va avea loc în Biserica lui Cristos, preziceri care sunt amintite mai mult sau mai puțin clar de toți Apostolii, sunt adevărate prin înfățișările simbolice și admirabile ale Apocalipsului, și îndeosebi în partea prin care se descrie legătura lor cu Roma și cu persecuția martorilor credincioși ai lui Cristos din partea Bisericii apostate. Profeția lui Iuda despre venirea Domnului ca să facă judecată cu cei necredincioși (amintită de Enoch, al șaptelea de la Adam), este în armonie cu viziunea dată în mod amănunțit despre a doua venire și despre judecata din Apocalips, și tot astfel și profeția lui Petru despre noul cer și noul pământ.

„Cartea Apocalipsului descrie cerul și pământul nou mai pe larg și mai frumos (Cap. 21, 22) prin aceea că adaugă o mulțime de amănunte despre trăsăturile curate, care în profeția mai dinainte a lui Petru despre rezultatul din urmă a planului dumnezeesc și despre condiția eternă a omului au fost lăsate cu totul la o parte”.

PROFEȚIA DESFĂȘOARĂ ISTORIA POPORULUI LUI DUMNEZEU

Noi vedem că cele două proorociri admirabile din Daniel 2:7, care sunt tălmăcite de Dumnezeu, reprezintă sau zugrăvesc schița neîntreruptă a istoriei universale în decurs de douăzeci și cinci de secole. Acestea își ating culmea la cea de-a doua venire a lui Cristos. Ele zugrăvesc scheletul guvernelor omenești, hotărât de Dumnezeu, în care scheletul trebuie să se potrivească toate profețiile. Dacă aceste proorociri sunt înțelese în mod drept, după cum noi credem că le-am aflat, atunci am aflat în istorie timpul în care viziunile Apocalipsului se unesc cu cele ale lui Daniel. Noi vedem că acea parte a schiței sau a scheletului, care este arătată în a patra împărăție universală, sau împărăția Romană, a fost la culmea strălucirii și puterii sale atunci când s-au dat viziunile lui Ioan. Cu alte cuvinte, viziunile Apocalipsului arată istoria poporului lui Dumnezeu în decursul perioadelor lungi ale puterii romane, în decursul diferitelor trepte de dezvoltare ale acestei puteri până la apunerea ei la a doua venire a Domnului. Dacă cunoaștem trăsăturile principale din istoria acestor perioade, atunci vom fi în stare să aducem toate viziunile importante ale Apocalipsului lui Isus Cristos în ordinea și la locul lor adevărat.

ZIUA ȘI CEASUL NU SUNT DESCOPERITE EXACT

La cercetarea precedentă a acestui obiect al profeției nu aflăm nimic ce ne-ar putea da cugetul, că proorocirea timpurilor și întâmplărilor viitoare este dată cu scopul de a ajuta pe poporul lui Dumnezeu să poată cunoaște dinainte momentul sau timpul destinat eliberării sale, sau de a hotărâ ziua sau anul când va fi înlăturată ordinea prezentă și împărăția lui Dumnezeu stabilită. Proorocirile sfinte conțin descrierile generale despre evenimentele și împrejurările prin care copilul treaz și umilit al lui Dumnezeu să fie în stare a cunoaște timpul sfârșitului și îndeplinirea tuturor lucrurilor, și astfel a fi în stare a înțelege însemnătatea acestor dezvoltări și întâmplări, mai ales în aceste zile din urmă, și prin această înțelegere să poată dezvolta adevărata evlavie și curajul creștinesc, care sunt cu atât mai trebuincioase tuturor, pentru a da la lumină caracterul lui Cristos, și în mijlocul întâmplărilor neliniștite, prin care se sfârșește această vârstă, să rămână statornic în credință.

Fără a ști întocmai momentul și timpul eliberării, poporul de astăzi al lui Dumnezeu poate totuși să cunoască, cu ajutorul multor profeții, că zilele din urmă sunt aici și că împărăția lui Dumnezeu este aproape. Întâmplările care au fost prezise de Domnul nostru și de apostoli și de profeți, sunt o puternică dovadă pentru faptul, că toate lucrurile se grăbesc cu pași repezi contra înălțimii grandioase, adică pentru înlăturarea cerului și a pământului simbolic din prezent, și așezarea noului cer și noului pământ al împărăției lui Dumnezeu în care locuiește dreptatea. Într-adevăr, este foarte important, că cercetătorul zelos Guinness a fost împuternicit prin lumina stărilor de atunci - cinci zeci de ani înainte de timpul nostru - a scrie următoarele:

DUMNEZEU A DESCOPERIT ÎN MOD ÎNDURĂTOR VIITORUL APROPIAT

„Aceia care au studiat această temă în mod temeinic, cred în mod hotărât, pe bună dreptate, că cuvântul pe care trebuie să-l vestim este plin de dovezi, că judecățile prezise cu mult timp înainte și împinse atâta timp asupra puterii papale și mahomedane nu numai că au început deja, ci că ele se vor îndeplini repede înaintea ochilor noștri, și cu un astfel de foc vor face capătul „marei Babilon”, încât întreaga creștinătate va fi cuprinsă de un foc mistuitor, și că, dacă aceasta nu va însoți sosirea Regelui Regilor, totuși ea va fi premergătoare lui. Ei pot vorbi cu toată seriozitatea și cu toată responsabilitatea despre convingerea lor temeinică, că Sf. Scriptură spune acest lucru...

„Căci dacă noi avem drept, că în cartea dată de Dumnezeu sunt dovezi nu cu două înțelesuri - dovezi, pe care noi le putem aprecia mai bine decât toate generațiile creștine de mai înainte - că ziua lui Cristos este aproape, că timpul pentru evanghelizarea națiunilor (cu scopul) de-a aduna Biserica celor întâi născuți în scurt se va termina și că creștinătatea decăzută, care prin bunătatea lui Dumnezeu a fost atâta timp cruțată, în scurt timp va fi nimicită de puterea Sa dreaptă, că taina lui Dumnezeu este aproape de sfârșit și domnia Sa descoperită este aproape de începutul ei, că conflictul mare din urmă al armagedonului stă în față, cât și complectă nimicire a puterilor rele; dacă noi avem drept în credința noastră, că abia mai există o profeție despre întâmplările care trebuie să preceadă a doua venire, care încă nu ar fi împlinită, atunci de pe fiecare amvon ar trebui să răsune mărturia despre acest adevăr potrivit cu timpul; aceste lucruri mărețe și foarte importante nu pot fi bineînțeles trecute cu vederea în predicile martorilor credincioși în această lume. Dar cine n-a studiat această temă, nici nu poate fi în stare să susțină, că noi nu avem dreptate că aceste lucruri stau astfel.

„Să dea Domnul ca creștinii de astăzi să aibe un astfel de spirit cum au avut Bereanii în timpul lor pentru a studia cu zel cuvântul temeinic al profeției, pentru a putea scoate din acest izvor sfânt, adevărul despre viitorul apropiat, pe care ni l-a descoperit Dumnezeu din mila Sa”.

„Der Herold”, Mai 1928